

Hvad dernæst angaar de paa Mejerier faldende Ulykkestilfælde, er det jo givet, at de i Virkeligheden i det væsentlige maa falde de forskellige Grupper af større og mindre Landbrugere til Byrde. Det samme gælder den sidste Gruppe „Andre og uavgivne“. I hvert Fald vil man ikke begaa nogen stor Fejl ved at fordele Tallene for de her nævnte Grupper forholdsmæssigt paa de 4 store egentlige Landbrugergrupper, og man vil da finde, at 20 pCt. af Ulykkesrisikoen falder paa Godsejere, Proprietærer, Forpagtere o. l., godt 51 pCt. paa Gaardejere, henimod 9 pCt. paa Parcellister og Boelsmænd og 20 pCt. paa Husmænd.

Ved foranstaaende Beregninger er man gaaet ud fra, at Dagpenge først tilfalde den tilskadekomne fra Udløbet af den 13. Uge efter Ulykkestilfældet. Forudsætningen er altsaa, at de ulykkesforsikrede tillige ere sygeforsikrede, og det har derfor Interesse at se, hvor stor en Del af de tilskadekomne der opfyldte denne Forudsætning.

Efter de i Lægernes Anmeldelser indeholdte Oplysninger var 1,465 af 3,995 i Land- og Skovbrug tilskadekomne Personer Medlemmer af Sygekasse. De sygeforsikrede udgør altsaa imellem en Tredjedel og to Femtedele af alle de tilskadekomne. Forholdsvist flest sygeforsikrede var der blandt de tilskadekomne i Præstø Amt (over Halvdelen), forholdsvist færrest i Bornholms Amt (knap en Femtedel).

Inden for de forskellige Livsstillingsgrupper var Deltagelsen i Sygeforsikringen ret uens. Af de tilskadekomne Gaardejere vare 15 pCt. sygeforsikrede, af Parcellister og Bolsmænd 51 pCt., af Husmænd 62 pCt. af Daglejere og Arbejdere 50 pCt., af Tyende 29 pCt.

Paa Grundlag af de saaledes tilvebragte Oplysninger vil man formentlig kunne danne sig det fornødne Skøn om de økonomiske Virkninger, en Ulykkesforsikringslov for Landbruget m. m. vil medføre, og Regeringen har derfor anset Tiden for moden til paany at tage Sagen op og har udarbejdet foranstaaende Forslag til Lov om Forsikring mod Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug, Mejeri m. m., til hvilket man skal knytte følgende Bemærkninger.

Betragter man de nu gældende Ulykkesforsikringslove, vil man se, at de med Hensyn til Forsikringspligtens Ordning ikke alle bygge paa samme Grundlag. Medens saaledes Loven af 7. Januar 1898 om Arbej-

deres Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder (den industrielle Ulykkesforsikringslov) gør det til en frivillig Sag, om Arbejdsgiveren vil afgive sin Risiko til et til Overtagelse af Forsikringen anerkendt Selskab, der enten kan være et gensidigt Selskab af Arbejdsgivere eller et Selskab med begrænset Ansvar, gør Loven af 1. April 1905 om Søfolks Ulykkesforsikring det til en Pligt for Arbejdsgiveren at afgive sin Risiko, saa snart han indtræder i et Forhold, der begrunder Forsikringspligt efter Loven, og Opfyldelsen af denne Pligt søges fremtvunget ved forskellige Straffebestemmelser. At den ved den sidstnævnte Lov truffne Ordning er at foretrække vil formentlig næppe kunne betvivles. Medens den industrielle Arbejder er udsat for, at hans Krav paa Forsikring i paakommende Tilfælde kan blive illusorisk, hvis nemlig Arbejdsgiveren selv bærer Risikoen og er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, er Sømanden, der er forsikret i Henhold til Bestemmelserne i Loven af 1. April 1905, ikke udsat for noget lignende, bortset fra de Undtagelsestilfælde, hvor Arbejdsgiveren endnu ikke har opfyldt sin Pligt til at afgive sin Risiko.

Man har imidlertid haft under Overvejelse, om man ikke burde søge Forholdet ordnet saaledes, at det bestemtes, at der *skulde* dannes Forsikringsforeninger, omfattende et eller flere Amter, af hvilke enhver Arbejdsgiver i de Virksomheder, der omfattes af Loven, ere Medlemmer i samme Øjeblik, de indtræde i Forhold, der begrunder Forsikringspligt for dem og de ikke paa anden fyldestgørende Maade have opfyldt denne Pligt. Naar man dog ikke har troet det rigtigt at gaa denne Vej, skyldes dette dels, at man saavidt muligt har villet bygge paa de samme Principper, som Regering og Rigsdag have været enige om at lægge til Grund ved den sidst gennemførte Ulykkesforsikringslov, dels at man ikke har troet at burde foreslaa en Ordning, der afskar Landboerne, der paa saa mange Omraader har vist deres Evne til at danne og lede Fællesforetagender, fra at ordne de derhen hørende Forhold paa den Maade, de selv maatte anse for den bedste og mest hensigtsmæssige. Hertil kommer yderligere de praktiske Vanskeligheder, et saadant Fvangssystem vilde medføre; man vilde formentlig næppe kunne undgaa at give de paa gældende Arbejdsgivere Tilladelse til at afgive deres Risiko til frivilligt dannede, anerkendte Selskaber, der enten kunde være territorielt eller fagligt begrænsede;